

Arrest

nr. 126 668 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse origine bent, minstens de jure over de Chinese nationaliteit beschikt, en op 20 juli 1985 in Dharamsala (India) bent geboren. In de jaren '60-'70 hadden uw ouders Tibet verlaten en zich in Nepal gevestigd. Ze werden er geregistreerd en ontvingen een Nepalees Registration Certificate (RC). In de periode rond uw geboorte verbleven ze - omwille van het werk van uw vader - enkele maanden in Dharamsala. Drie maanden na uw geboorte keerden ze terug naar Nepal.

Toen u zes of zeven jaar was (1992-1993) keerde uw vader een twee- à drietal jaar terug naar Tibet. Uw moeder kon niet langer in uw opvoeding voorzien en stuurde u naar het SOS (Tibetan) Children's Village (SOS Kinderdorpen) in Pokhara, waar u tot de 10de klas woonde en studeerde. Klas 11 en 12 doorliep u in de SOS (Tibetan) Children's Village-school (SOS Kinderdorpen) in Dharamsala (India).

Tijdens klas 11 verbleef u in home Alexandra, tijdens klas 12 verbleef u in het 'boys hostel'. In dezelfde periode kon u mits fraude een Indisch Registration Certificate (RC) verkrijgen. Vanaf 2005 volgde u universitaire studies fysiotherapie in Karamangader, Bangalore (Zuid-India). Met de (financiële) steun van SOS Kinderdorpen slaagde u er in een bachelor te behalen. Tijdens uw opleiding liep u school op diverse instituten, o.a. de Rajiv Gandhi University of Health Sciences, Krupandhi College of Physiotherapy en het St.-John's Medical College. Omstreeks 2006 of 2007 verkreeg u van de Indische overheid een Identity Certificate (IC).

In 2009 keerde u na het afronden van uw studies terug naar Nepal om er voor uw ouders te zorgen. Uw ouders verbleven inmiddels in een bejaardentehuis en u moest op zoek naar een eigen woonst. U vond die in Kathmandu, meer bepaald in Maitidevi, waar u een kamer huurde bij een vriend van een collega. Na uw terugkeer deed u als fysiotherapeut vrijwilligerswerk in o.a. SOS Children's Village Jorpati (Kathmandu) en de SERC School (Kuntabesi). In Nepal beschikte u echter niet over de nodige identiteitsdocumenten waardoor u geen mogelijkheden had om werk te vinden. U kon bijvoorbeeld geen licentie aanvragen om als fysiotherapeut aan de slag te gaan. Bovendien werden jullie als Tibetanen soms lastiggevalen door de Nepalese politie. Die dreigden er mee jullie te arresteren en terug te sturen naar Tibet indien jullie zich niet aan de regels hielden, of de festivals of religieuze feesten al te openlijk vierden. U bent verder van mening dat de Nepalese overheid als gevolg van de toenemende Chinese invloed steeds restrictiever wordt ten aanzien van de Tibetaanse gemeenschap in het land. Ook in India ziet u geen toekomstperspectieven voor uzelf omdat u er geen verblijfs- of identiteitsdocumenten heeft, u de werkloosheid vreest, u vermoedt dat u er geen licentie als fysiotherapeut kan behalen, u er als vluchteling wordt beschouwd, en u India niet als uw 'thuis' beschouwt. Bovendien heeft u uw RC op frauduleuze wijze verkregen, waardoor u vreest dat de Indische overheid u zal arresteren en uw RC zal intrekken wanneer ze dit ontdekt. Evenmin kan u terug naar Tibet. U vreest namelijk dat u door de Chinese overheid zal worden gearresteerd en van spionage zal worden beschuldigd. Bovendien heeft u geen Chinese identiteitsdocumenten.

Omstreeks juni 2012 besloot u om naar India terug te keren en een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk aan te vragen. U was namelijk van mening dat u met een Master-graad meer kans zou maken op de Indische arbeidsmarkt. Na de visumaanvraag keerde u terug naar Nepal, in afwachting van het definitieve antwoord op uw aanvraag. Wat later kreeg u te horen dat u voldeed aan de toelatingsvoorwaarden van de University of East London en dat u een studiebeurs van SOS Kinderdorpen kreeg. In september 2012 kreeg u via VFS Global (Delhi) een geldig studentenvisum (voor de duur van een jaar). Midden september 2012 keerde u terug naar India en rond 28 september 2013 nam u vanuit Delhi International Airport het vliegtuig naar Londen.

Tot begin januari 2013 studeerde en werkte u in Londen. U merkte dat het moeilijk was om financieel rond te komen en besloot het Verenigd Koninkrijk te verlaten en asiel aan te vragen in België. Via een broker regelde u een illegale oversteek naar Frankrijk. De kostprijs van de reis bedroeg 600 pond. In de eerste week van januari bracht een taxi u naar de rand van Londen. U stapte er samen met enkele anderen in een vrachtwagen die jullie naar Parijs bracht. Na aankomst in Parijs nam u nog dezelfde dag een trein richting België. U trok in bij uw zus (D.D.) (OV 5.466.804 - C.G. 03/14237: weigering van de erkenning van vluchteling dd. 17/01/2005) en diende op 1 februari 2013 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie RC dd. 18/08/2005, Indische geboorteakte dd. 03/03/2005, Green Book, Nepalese RC van ouders, foto met ouders in Nepal, aanbevelingsbrief Office of Tibet (Brussel) dd. 16/12/2013, attest Kathmandu Tibetan Women's Welfare Group dd. 22/08/2013, attest Tibetan Refugee Welfare Group dd. 16/12/2013, studieresultaten Rajiv Gandhi University, diploma Rajiv Gandhi University, aanbevelingsbrief SOS Children's Villages (stage), aanbevelingsbrief SOS Children's Village Pokhara dd. 15/12/2014, aanbevelingsbrief SERC School, documenten i.v.m. schoolcarrière.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in Dharamsala (India) geboren te zijn en er de eerste maanden van uw leven te hebben doorgebracht (zie CGVS, p. 4-5). Nadien keerden uw ouders terug naar Nepal. Tot uw zesde of zevende woonde u bij uw ouders, nadien verbleef u in het SOS (Tibetan) Children's Village (SOS Kinderdorpen) in Pokhara (Nepal) (zie CGVS, p. 5). Rond uw 16de verhuisde u naar Dharamsala, India, om er klas 11 en 12 af te maken in de SOS Children's Village-school (zie CGVS, p. 5). U verbleef in home Alexandra en het 'boys hostel' van de school (zie CGVS, p. 5). Nadien begon u uw universitaire

studies fysiotherapie in Karamangader, Bangalore (Zuid-India) (zie CGVS, p. 5). U volgde les op diverse instituten, waaronder de Rajiv Gandhi University of Health Sciences, Krupandhi College of Physiotherapy en het St.-John's Medical College. U huurde in die periode een kamer bij een Indiër (zie CGVS, p. 5-6). Uw studies werden opnieuw gefinancierd door SOS Children's Villages (zie CGVS, p. 5-6). In 2009 keerde u na het afronden van uw studies terug naar Nepal, Kathmandu (zie CGVS, p. 6). Omstreeks juni 2012 keerde u terug naar India om een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk aan te vragen (zie CGVS, p. 13). Na de aanvraag keerde u terug naar Nepal. Toen u in september vernam dat de aanvraag was goedgekeurd, ging u opnieuw naar India. U bleef er tot 28 of 29 september 2012 en nam vanuit Delhi het vliegtuig richting Londen (zie CGVS, p. 2).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een RC. U legt namelijk een kopie voor van uw RC (uitgegeven op 18 augustus 2005) (zie Documenten, "kopie RC dd. 18/08/2005") en u bevestigt dat u sinds uw middelbare studies in Dharamsala (India) over een geldige RC beschikte (zie CGVS, p. 8). Uit de kopie van de RC en uw verklaringen blijkt bovendien dat deze RC nog steeds geldig is, namelijk tot 30 juni 2017 (zie CGVS, p. 8 - zie Documenten, "kopie RC"). Momenteel beschikt u echter enkel over een kopie van deze RC, dit omdat u de originele bij de Indische officials in bewaring gaf toen u uw 'exit permit' aanvroeg (zie CGVS, p. 9). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u deze RC zonder probleem (aanvankelijk jaarlijks) kon vernieuwen en u tot uw vertrek over een geldig verblijfsrecht in India beschikte. U verklaart dat u uw RC op frauduleuze wijze heeft bekomen, maar het Commissariaat-generaal hecht hier geen geloof aan.

Wat de door u ingeroepen fraude met uw RC betreft, verklaart u dat u uw RC heeft aangevraagd in het bijzijn van een persoon die zich uitgaf als uw vader en die dezelfde naam droeg (zie CGVS, p. 8). Aangezien niet uw echte vader op de RC vermeld werd (maar dus wel de correcte naam van uw vader), bestaat volgens u de kans dat men u zal arresteren en uw RC zal intrekken (zie CGVS, p. 17). Deze door u geschetste gang van zaken is echter weinig meer dan een ongeloofwaardige én blote bewering. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat het voor New Tibetan Arrivals of personen geboren in India (zoals u) (zie CGVS, p. 3 - zie Documenten, "Indische geboorteakte") geen enkel probleem vormt om op legale wijze een geldige RC te bekomen (zie Landeninformatie, "COI Focus: China India - De Tibetaanse gemeenschap in India", p. 10-14). De vraag rijst dan ook waarom u op de door u beschreven omslachtige en zgn. illegale manier een RC zou aanvragen. Wanneer u met deze vaststellingen wordt geconfronteerd verklaart u dat u niet anders kon, omdat uw ouders niet in India geregistreerd waren en bijgevolg geen Indische RC hadden (zie CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat echter geen beletsel te vormen om een RC aan te vragen en te verkrijgen (zie Landeninformatie, "COI Focus: China India - De Tibetaanse gemeenschap in India", p. 10-14). Wanneer men er u vervolgens mee confronteert dat u als Tibetaanse student via de Central Tibetan Administration (CTA) een Special Entry Permit (SEP) voor India kon krijgen, die op zijn beurt recht geeft op een geldige RC (zie Landeninformatie, "COI Focus: China India - De Tibetaanse gemeenschap in India", p. 10-14), antwoordt u dat u niet op de hoogte was van deze mogelijkheid en dat u de richtlijnen niet kende (zie CGVS, p. 9). Ook deze uitspraak komt zeer onwaarschijnlijk over. SOS Kinderdorpen (een wereldwijde, gereputeerde ngo) heeft namelijk jarenlang de zorg voor u op zich genomen én heeft u jarenlang begeleid in uw studies. Het lijkt dan ook uitgesloten dat ze u naar hun school in Dharamsala zouden sturen zonder u van de nodige bijstand te voorzien of zonder er voor te zorgen dat u op legale wijze in India kon verblijven of studeren (bv. middels een SEP voor studenten) (zie CGVS, p. 9). Los daarvan zijn de op het RC vermelde identiteitsgegevens correct (ook die van uw vader), heeft u jarenlang zonder probleem uw RC kunnen verlengen, heeft u op basis van uw RC een IC aangevraagd en gekregen (zie CGVS, p. 9), en verkreeg u op basis van uw RC een 'exit permit'. Het is dan ook niet geloofwaardig dat

het werkelijk om een frauduleus verkregen verblijfsrecht zou gaan dat men op eender welk moment kan intrekken.

Betreffende de feiten die aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelde u dat u er niet over de nodige 'legale papieren' beschikte (zie CGVS, p. 11). U zou steeds in angst hebben geleefd omdat u uw RC op frauduleuze wijze had bekommen en u vreesde dat men u zou arresteren en uw verblijftitel zou afnemen (zie CGVS, p. 16). Dit blijkt echter niet correct te zijn. U had in India namelijk wél een geldige RC (zie hoger) en een geldige IC (zie verder) ter uwer beschikking. Dat u India niet als uw 'thuis' beschouwt (zie CGVS, p. 16) en er steeds als vluchteling zal worden bekeken (zie CGVS, p. 16), is uiteraard geen reden om in België de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Dit 'aanvoelen' zal in België dan ook - logischerwijze - niet anders zijn. Verder haalt u geen enkele overtuigende noch ernstige reden aan waaruit blijkt dat u in India geen leven kan opbouwen. U beweert weliswaar dat u bang bent dat u in 'India geen job zal krijgen', maar u maakt niet aannemelijk dat u geen toegang heeft tot de Indische arbeidsmarkt. Volgens u zal u geen licentie krijgen om als fysiotherapeut te werken, maar dit blijkt weinig meer dan een blote bewering, een hypothese van uwentwege. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u geen enkele poging heeft ondernomen om zo een licentie aan te vragen (zie CGVS, p. 11). Wanneer men er u mee confronteert dat u in dat geval niet kan weten of uw aanvraag al dan niet zal worden geweigerd, verwijst u naar uw (Tibetaanse) vrienden die volgens u wél een aanvraag deden en geen licentie kregen (zie CGVS, p. 11). Gevraagd naar de reden waarom zij geen licentie kregen, komt u echter terug op uw verklaringen en geeft u toe dat zij evenmin een aanvraag deden (zie CGVS, p. 11). Verder verwijst u naar de Indische wetgeving die Tibetaans verplegend personeel verbiedt om nog langer hun job uit te oefenen (zie CGVS, p. 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er zich enkel een probleem stelt bij het verplegend personeel dat hun diploma buiten India heeft behaald. Voor personen die over een geldig Indisch diploma beschikken (zoals u), stelt er zich dus geen probleem (zie Landeninformatie, "Exile admin talks..."). Dat u niet als fysiotherapeut in India aan de slag kan, is bijgevolg niet aannemelijk. Evenmin maakt u aannemelijk dat u als Tibetaan geen (ander) werk zal vinden in India. U verwijst naar de hoge werkloosheidsgraad onder Tibetaanse afgestudeerden, maar u slaagt er niet in om een reden te geven voor deze cijfers (zie CGVS, p. 12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat Tibetanen wel degelijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt (zie CGVS, p. 18-19). Dat u in India minder zal verdienen dan in België en dat uw loon misschien onvoldoende zal zijn om de medische kosten van uw ouders te betalen, is op zijn beurt een strikt economische overweging dat geen uitstaans heeft met één van de criteria van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van het bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer naar India voor Tibetanen die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekommen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U bent weliswaar niet zeker of u over een NORI-stempel beschikte, maar u sluit het niet uit (zie CGVS, p. 15). Volgens uw verklaringen vroeg en verkreeg u het IC in 2006 of 2007 (zie CGVS, p. 9). U zou de IC - met daarin een studentervisum - onder meer gebruikt hebben om eind september 2012 van Delhi naar Londen te reizen (zie CGVS, p. 10, 15). Naar eigen zeggen kan u het IC niet voorleggen omdat u het enkele dagen voor uw vertrek uit het Verenigd Koninkrijk heeft vernietigd (zie CGVS, p. 15). Het komt echter weinig aannemelijk over dat u vrijwillig, doelbewust en eigenhandig uw belangrijkste reis- en identiteitsdocument zou hebben vernietigd (zie CGVS, p. 10, 15). Zelfs indien u van mening was dat u het document niet kon meenemen tijdens uw reis naar België, is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkel ander tastbaar (begin van) bewijs kan voorleggen of bij vertrek geen andere opties overwoog, zoals het IC ergens in bewaring te houden (zie CGVS, p. 10, 15). U beweert dat u niet in de mogelijkheid was om het in bewaring te geven en er niet aan dacht om er een kopie van te maken, hetgeen echter weinig geloofwaardig overkomt aangezien u wel uw Green Book, een foto, en diverse schoolattesten met uw meedroeg tijdens uw overstreek (zie CGVS, p. 3). Deze documenten

zijn evengoed een bewijs voor uw identiteit en afkomst, en konden u bijgevolg ook in de problemen brengen in het geval u werd onderschept. De andere documenten die u tijdens het gehoor voorlegt, kreeg u doorgestuurd via uw vader (zie CGVS, p. 3), waardoor het eveneens onaannemelijk overkomt dat u er niet aan dacht of geen manier had om (een kopie of tastbaar begin van bewijs van) het IC (of een kopie ervan) bij hem ergens te bewaren. Bovendien bevatte uw IC een geldige verblijfstitel voor het Verenigd Koninkrijk. Het is dan ook vreemd dat u deze legale en door u gegeerde verblijfstitel zomaar vernietigd heeft. Door het IC te vernietigen nog voor u het Verenigd Koninkrijk effectief verlaten had, nam u namelijk een groot risico in het geval de overstek niet zou doorgaan. Men zou dus eerder verwachten dat u de nodige voorzorgen zou treffen om de verblijfstitel niet verloren te laten gaan.

Verder wijst het Commissariaat-generaal naar uw eerdere, bedrieglijke verklaringen over uw reisweg naar België. Bij het invullen van de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (dd. 18/02/2013) verklaarde u namelijk dat u op 29 januari 2013 rechtstreeks vanuit Delhi, via Italië en Frankrijk naar België bent gekomen (zie Verklaring, vraag 36, toegevoegd aan het administratief dossier). In dezelfde verklaring staat te lezen dat u de reis met uw IC ('gele boekje') heeft gemaakt (zie Verklaring, vraag 36, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat betekent dat u bij het invullen van de Verklaring op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden over de manier waarop India verliet en het Belgisch grondgebied betrad. Dat u uw werkelijke reisweg niet meldde uit angst naar het Verenigd Koninkrijk teruggestuurd te worden (zie CGVS, p. 2), is uiteraard geen geldige verschoning. Van een asielzoeker mag men namelijk verwachten dat hij van bij het begin van zijn procedure een correct en volledig beeld geeft van zijn identiteit, herkomst, asielmotieven, reisweg en gebruikte documenten. U heeft hier aan verzaakt en heeft getracht de Belgische autoriteiten op het verkeerde been te zetten. Ter volledigheid merkt het Commissariaat-generaal op dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van uw verblijf en studies in het Verenigd Koninkrijk of uw werkelijke reisweg naar België. Naar eigen zeggen heeft u alle bewijs van uw verblijf in Engeland doelbewust vernietigd, wat niet enkel als zeer bedenkelijk overkomt (zie CGVS, p. 14), maar waaruit nogmaals blijkt dat u doelbewust trachtte te verhinderen dat het Commissariaat-generaal zicht kreeg op uw asielmotieven, afkomst en reisweg. U biedt het Commissariaat-generaal bijgevolg weinig meer dan verklaringen, terwijl uw verklaringen over uw reisweg eerder al bedrieglijk bleken. In die zin bemoeilijkt u de taak van het Commissariaat-generaal, namelijk het beoordelen van uw asielmotieven en uw nood aan internationale bescherming. Dergelijk gedrag is onverzoenbaar met de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming.

Uit de hierboven vermelde ongeloofwaardige, onaannemelijk en tegenstrijdige verklaringen blijkt dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS waardoor het vermoeden ontstaat dat u de in het IC vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen probeert te verhullen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u weinig meer dan dat er 'zich niet bewust van was' en 'niet weet hoe het werkt (zie CGVS, p. 10). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u geen duplicaat van uw IC kan aanvragen, mocht dit al nodig zijn.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De andere voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. Uw Green Book, Indische geboorteakte, de Nepalese RC van uw ouders, de foto met uw ouders in Nepal, de diverse attesten betreffende uw scholing, verblijf in Nepal en India bevestigen enkel uw identiteit, levensloop en herkomst. Verder doen ze op geen enkele manier geen uitspraak over uw asielmotieven of uw verblijfstitel in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, § 4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 25, § 2, b) en 26 van Richtlijn 2005/85/EG en van artikel 3 EVRM.

Hij wijst erop dat het begrip eerste land van asiel restrictief moet worden geïnterpreteerd. Verder benadrukt hij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van China en zet hij deze vrees kracht bij met algemene informatie van *Human Rights Watch*, van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken omtrent de slechte situatie in Tibet en van het *U.S. Department of State*.

Verzoeker houdt vol niet over de nodige legale papieren te beschikken in India en zijn RC op frauduleuze wijze te hebben bekomen. Met deze RC kreeg hij zijn IC. Beide documenten zijn op basis van valse informatie opgesteld. Indien hij gearresteerd wordt, vreest hij dat zijn verblijfstitel hem zal worden afgenomen. Aldus is er een reële vrees voor deportatie naar China en kan niet worden besloten dat hij over een geldige RC en IC beschikt.

Verzoeker voegt een schrijven van de UEL bij het verzoekschrift waarin zijn studentnummer en adres in Londen vermeld zijn, zodat zijn verblijf in Londen niet meer kan worden betwijfeld (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 8).

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent (de interpretatie van) het begrip eerste land van asiel en de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat dit begrip kan worden toegepast. Tevens verwijst hij naar de cumulatieve voorwaarden waaraan volgens de parlementaire voorbereiding moet zijn voldaan om te kunnen spreken van reële bescherming. Voorts verwijst hij naar artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en stelt hij dat, teneinde een asielaanvraag *in concreto* te beoordelen ten aanzien van de objectieve situatie in het land van herkomst/eerste land van asiel, de situatie dient te worden getoetst aan alle beschikbare en objectieve informatie, die betrouwbaar en eenduidig moet zijn. De staat moet extra voorzichtig zijn bij de toepassing van het begrip eerste land van asiel. De analyse van een asielaanvraag mag zich niet beperken tot de vraag of de asielzoeker reeds in een eerste land reële bescherming geniet doch dient individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag te omvatten. Slechts indien na zulk onderzoek blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op reële bescherming en dat hij opnieuw tot dit land zal worden toegelaten, kan zijn asielaanvraag geweigerd worden.

Verzoeker geeft een overzicht van een aantal passages uit de informatie van het CGVS, zoals opgenomen in het administratief dossier. Hij wenst een aantal elementen te belichten die door het CGVS niet werden gebruikt bij de beoordeling van zijn asielaanvraag en voegt met dit doel volgende informatie bij het verzoekschrift: twee vragen, gesteld door het EHRM ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5 en 6), een document getiteld *“Focus: Tibetan Community in India”* van het *Federal Office for Migration Switzerland* van 30 juni 2013 en een rapport getiteld *“Chine Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde”* van OSAR van september 2013.

Vervolgens toetst verzoeker zijn situatie aan de cumulatieve voorwaarden die moeten zijn vervuld voor de toepassing van het begrip eerste land van asiel.

Opdat de voorwaarde van een daadwerkelijke verblijfsstatus en doeltreffende en duurzame bescherming vervuld zou zijn moet de betrokkene een daadwerkelijke of effectieve verblijfsstatus hebben en moet vaststaan dat de bescherming duurzaam is. Verzoeker merkt op dat de regeling inzake het bekomen en verlengen van een RC is gebaseerd op algemene instructies door de Indiase overheid die niet wettelijk worden bepaald. De *“Information Pertaining Tibetan Nationals”* wordt in bijlage bij de landeninformatie gevoegd maar is niet meer online beschikbaar sedert juni 2013. Volgens de

geconsulteerde bronnen van het CGVS gelden deze als dusdanig. Op 19 juni 2013 werden licht afwijkende richtlijnen uitgevaardigd, waarnaar verwezen wordt in de COI Focus. Er zou niet langer sprake zijn van een beperkte geldigheid van de RC's. Deze informatie kan verzoeker nergens consulteren. Evenmin blijkt of de afwijkende richtlijnen wijzigingen aanbrachten in de regeling inzake de verlening van een RC van een *temporary refugee*. Verzoeker wordt als dusdanig aanzien volgens de instructies, gezien hij in India is geboren voor 1987. Volgens de COI Focus van 12 november 2013 hebben zulke Tibetanen een RC die geldig is voor vijf jaar. Op de website van het *Bureau of Immigration* staan er concrete instructies voor wie uit het buitenland terugkomt en opnieuw een RC behoeft. Daartoe moet het 'paspoort' met Indiase immigratiestempels worden neergelegd. Verzoeker wijst er andermaal op dat hij zijn RC frauduleus bekam en volhardt in zijn verklaringen. Waar verweerder stelt dat hij een SEP kon verkrijgen als Tibetaans student, geeft verzoeker aan dat hij in India was geboren en ervan uitging dat zulke regeling op hem niet van toepassing was. Hij heeft bovendien zijn RC moeten afgeven om een *exit permission* te bekomen. Alvorens vanuit het VK naar België te reizen, heeft hij zijn IC echter vernietigd. Dit zou hij moeten voorleggen om zijn RC te kunnen bekomen. Uit de informatie van verweerder blijkt dat hij voor een verlening van de RC zijn IC en een kopie hiervan moet voorleggen, wat onmogelijk is. Bijgevolg kan verweerder niet stellen dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikt bij een terugkeer naar India. Voor de *Long Term Staying Tibetans* zou een vernieuwing van de RC in de praktijk makkelijk verlopen. Er wordt echter niet gesproken over de *Temporary Refugees*. Derhalve bewijst het CGVS niet dat verzoeker de mogelijkheid heeft om zijn RC te verkrijgen en vernieuwen en kon het niet zonder meer stellen dat verzoeker bij een terugkeer naar India een verblijfsstatuut zou hebben. Wie de RC te laat vernieuwt kan bovendien moeilijkheden krijgen met de FRRO en er worden soms 'handshakes' geëist. Verzoeker citeert een passage uit de informatie van OSAR waaruit blijkt dat, hoewel dit in het algemeen een pure formaliteit is, geen wettelijk recht op een verlenging van de RC geldt. Deze verblijfsstatus wordt om de zes maand, jaarlijks of om de vijf jaar vernieuwd en is dus van tijdelijke aard. Er is geen garantie dat deze zal blijven verlengd worden gezien dit niet wettelijk is vastgelegd en het een discretionaire bevoegdheid van de Indiase autoriteiten betreft. Verweerder kan niet waarborgen dat de status steeds zal worden verlengd zolang de nood aan bescherming bestaat. Verzoeker onderlijnt dat hij als student India is binnengekomen en dat zulke RC maar wordt verlengd voor de duur van zijn opleiding. Bijgevolg is er geen duurzame bescherming. Hij benadrukt nogmaals dat de houder van een RC een informeel statuut heeft en geen legale mogelijkheid heeft om de rechten die hieruit voortvloeien te laten gelden voor een rechtbank.

Omtrent de voorwaarde dat de asielzoeker terug moet worden toegelaten tot het eerste land van asiel, wijst verzoeker erop dat iemand die zonder IC of zonder NORI-stempel India verlaat in principe zijn RC-status er niet meer mag opnemen. Indien verzoeker met een IC reisde moet dus worden nagegaan of hierin een NORI-stempel of een *exit permit* was opgenomen. Verzoeker merkt op dat nergens wordt vermeld hoelang zulke *exit permit* geldig is. Tevens merkt hij op dat uit de COI Focus in het administratief dossier blijkt dat wie zonder NORI-stempel reist, niet langer in aanmerking komt voor een verblijfsstatus in India. Dit wordt bevestigd door de informatie van de OSAR. In de COI Focus in het dossier wordt letterlijk gesteld dat wie geen geldige IC of NORI-stempel heeft, geen garantie heeft op een terugkeer. Wie wenst terug te keren moet *re-entry visa* verkrijgen bij de Indiase diplomatieke post. Deze posten worden niet geacht zulke visa te plaatsen in IC's zonder NORI-stempel. Omtrent de mogelijkheid tot verkrijgen van een IC, wijst verzoeker erop dat volgens de COI Focus hieraan uitgebreide onderzoeksdaeden worden gekoppeld. Bijgevolg kan niet met zekerheid worden gesteld dat verzoeker opnieuw een IC kan bekomen, te meer daar hij deze verkreeg op basis van zijn frauduleus verkregen RC. Aldus kan niet worden gegarandeerd dat Tibetaanse vluchtelingen een reële terugkeermogelijkheid hebben naar hun eerste land van asiel en in India opnieuw zullen worden toegelaten. Verzoeker stipt andermaal aan dat hij zijn IC vernietigde voor hij naar België kwam. Hij deed dit uit vrees te worden teruggestuurd naar India bij een arrestatie. Het CGVS onderzocht niet of hij, gelet op de omstandigheden, een duplicaat kan bekomen.

Aangaande de voorwaarde van het non-refoulement beginsel, zoals voorzien in artikel 33 van het Verdrag van Genève, wijst verzoeker erop dat India geen partij is van dit verdrag en geen internationale verplichting heeft om dit principe te garanderen. De toepassing wordt ook niet in de nationale wetgeving gegarandeerd. Aldus kan men niet anders dan stellen dat de Indiase autoriteiten een discretionaire bevoegdheid hebben. Er bestaat geen zekerheid over de vraag of Tibetaanse vluchtelingen bij een terugkeer naar India geen deportatie naar China riskeren. Verzoeker merkt op dat *The Indian Citizenship Amendment Act 2003* alle niet-burgers die zonder visum binnenkwamen definieert als illegale migranten. Verweerder stelt bovendien dat Tibetanen volgens de Indiase autoriteiten *de jure* kunnen worden gedepoteerd naar China doch dat dit *de facto* niet gebeurt. De Zwitserse asielinstanties, met wie de Belgische autoriteiten samen op onderzoeksmisssie gingen, stellen echter dat

betrouwbare en recente informatie over het aantal gedeporteerde Tibetanen niet kon worden gevonden. Het CGVS vermeldt bovendien dat de CTA ervan op de hoogte is dat veroordeelde criminelen in het verleden werden gedepoteerd. Recent zouden deze *de facto* alleen maar naar de grens gebracht zijn en gevraagd zijn over te steken. De SP zegt dat deportaties enkel als afschrikmiddel worden gebruikt doch dat Tibetanen nooit daadwerkelijk worden verplicht de grens over te steken. Het EHRM heeft ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten in twee zaken nochtans vragen gesteld omtrent de toepassing van het non-refoulement beginsel door de Indiase autoriteiten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5 en 6). Verweerder kan verzoeker inderdaad niet garanderen dat hij bij een terugkeer naar India niet zal worden uitgewezen “naar India” gezien hiervoor geen wettelijke basis is en het een discretionaire bevoegdheid betreft van de Indiase autoriteiten. Verzoeker verwijst naar een krantenartikel omtrent een Tibetaan die vreest te worden gedepoteerd naar zijn land (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 7). Hij leidt uit dit artikel af dat Tibetanen wel uitgewezen worden naar China, ook na het niet langer kunnen verlengen van de RC. Verzoeker merkt opnieuw op dat hij zijn RC bij een terugkeer naar India niet zal kunnen terugkrijgen gezien hij niet alle nodige documenten kan voorleggen. Aldus zal hij geen documenten hebben en des te meer risico lopen op deportatie.

Verzoeker concludeert dat, indien er al een verblijfsdocument werd toegekend, hij slechts over een tijdelijk en ondoeltreffend verblijf beschikt, dat het non-refoulementprincipe niet is gegarandeerd en dat de mogelijkheid tot terugkeer niet vaststaat.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met de volgende stukken: een uittreksel van landeninformatie afkomstig van de Zwitserse asielinstanties, van een rapport van een Zwitserse NGO, een verslag van twee zaken die aanhangig zijn bij het EHRM, een krantenartikel en een schrijven van de Universiteit van East London.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: ‘COI Focus *China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 10 maart 2014’, ‘COI Focus *China/India/Tibet, non-refoulement in India volgens een rapport van de “Schweizerische Flüchtlingshilfe”*, d.d. 29 januari 2014’ en het UNHCR-advies ‘*Summary Conclusions on the Concept of ‘Effective Protection” in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*’ van februari 2003. Op 5 mei 2014 legt verwerende partij nog een aanvullende nota neer met twee bijkomende documenten: COI Focus “*China India – de Nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*” d.d. 25 maart 2014 en COI Focus “*China – de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*” d.d. 25 maart 2014.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe de, overigens louter algemeen geformuleerde, artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker beperkt zich inzake de aangevoerde schending van artikel 25 en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG tot de loutere weergave van deze artikelen en tot de algemene stelling dat, om te kunnen spreken van een richtlijnconforme beoordeling, aan de voorwaarden van artikel 27 van voornoemde richtlijn moet zijn voldaan. Hij betreft zijn betoog ter zake niet op de bestreden motivering en beslissing en duidt niet nader hoe of waarom de door hem aangehaalde artikelen uit de voormelde richtlijn *in casu* geschonden zouden (kunnen) zijn. Derhalve wordt ook deze schending, nog daargelaten de vraag naar de directe werking van de aangehaalde artikelen, geenszins dienstig aangevoerd.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de ernst en de oprechtheid van de verklaarde nood aan internationale bescherming danig worden ondergraven doordat verzoeker, zoals blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, initieel en ten overstaan van de DVZ leugenachtige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn reisweg naar België en hiervoor geen afdoende verschooning gaf. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van hem correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Daarenboven zijn verzoekers houding en handelwijze onverenigbaar met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst

in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Verzoeker liet echter kennelijk na dit te doen. Na aankomst in het Verenigd Koninkrijk en gedurende zijn verblijf van drie maanden aldaar diende hij geen asielaanvraag in. Integendeel ging hij er naar de universiteit en oefende hij er een parttime job uit. De verklaring dat hij bang was om geen studentenvisum te verkrijgen, kan daarbij hoegenaamd niet verklaren waarom hij naliet na aankomst in het Verenigd Koninkrijk maandenlang naliet een asielaanvraag in te dienen. Bovendien liet verzoeker, ook nadat hij naar België reisde, na om onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans had asiel aan te vragen. Hij talmde andermaal meer dan drie weken alvorens uiteindelijk een asielaanvraag in te dienen op 1 februari 2013. De bewering dat hij niet wist hoe dit in zijn werk ging, kan daarbij bezwaarlijk ernstig worden genomen nu hij gedurende deze weken bij zijn zus verbleef en zijn zus reeds eerder een asielaanvraag had ingediend in België (administratief dossier, stuk 5, p.2, 13-14; stuk 16). Dat verzoeker na aankomst in Europa maandenlang talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte nood aan bescherming in zijn hoofde.

2.2.8. Verzoeker vreest een terugkeer naar India omdat hij niet over de nodige "legale" papieren beschikt aldaar aangezien hij zijn RC op frauduleuze wijze heeft bekomen. Verzoeker volhardt hier in zijn verklaringen zonder de betreffende motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen of hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. De bestreden beslissing motiveerde immers op uitvoerige wijze dat de door verzoeker geschetste gang van zaken "*weinig meer [is] dan een ongeloofwaardige én blote bewering.*" aangezien "*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat het voor New Tibetan Arrivals of personen geboren in India (zoals u) (zie CGVS, p. 3 - zie Documenten, "Indische geboorteakte") geen enkel probleem vormt om op legale wijze een geldige RC te bekomen (zie Landeninformatie, "COI Focus: China India – De Tibetaanse gemeenschap in India", p. 10-14). De vraag rijst dan ook waarom u op de door u beschreven omslachtige en zgn. illegale manier een RC zou aanvragen. Wanneer u met deze vaststellingen wordt geconfronteerd verklaart u dat u niet anders kon, omdat uw ouders niet in India geregistreerd waren en bijgevolg geen Indische RC hadden (zie CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat echter geen beletsel te vormen om een RC aan te vragen en te verkrijgen (zie Landeninformatie, "COI Focus: China India - De Tibetaanse gemeenschap in India", p. 10-14). Wanneer men er u vervolgens mee confronteert dat u als Tibetaanse student via de Central Tibetan Administration (CTA) een Special Entry Permit (SEP) voor India kon krijgen, die op zijn beurt recht geeft op een geldige RC (zie Landeninformatie, "COI Focus: China India - De Tibetaanse gemeenschap in India", p. 10-14), antwoordt u dat u niet op de hoogte was van deze mogelijkheid en dat u de richtlijnen niet kende (zie CGVS, p. 9). Ook deze uitspraak komt zeer onwaarschijnlijk over. SOS Kinderdorpen (een wereldwijde, gereputeerde ngo) heeft namelijk jarenlang de zorg voor u op zich genomen én heeft u jarenlang begeleid in uw studies. Het lijkt dan ook uitgesloten dat ze u naar hun school in Dharamsala zouden sturen zonder u van de nodige bijstand te voorzien of zonder er voor te zorgen dat u op legale wijze in India kon verblijven of studeren (bv. middels een SEP voor studenten) (zie CGVS, p. 9)." Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de op het RC vermelde identiteitsgegevens, waaronder die van verzoekers vader, correct zijn en heeft verzoeker gedurende jaren zonder enig probleem zijn RC kunnen verlengen. Ook heeft verzoeker op basis van zijn RC een IC aangevraagd en gekregen (gehoorverslag, 9), alsook een 'exit permit' bekomen. Op grond hiervan kon de bestreden beslissing dan ook terecht besluiten dat het niet geloofwaardig is dat het werkelijk om een frauduleus verkregen verblijfsrecht zou gaan dat men op eender welk moment kan intrekken.*

Voor zover al enig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoekers bewering zijn originele IC vernietigd te hebben aangezien, zoals de bestreden beslissing het stelde, het weinig aannemelijk overkomt dat verzoeker vrijwillig, doelbewust en eigenhandig zijn belangrijkste reis- en identiteitsdocument zou hebben vernietigd (gehoorverslag, 10, 15) blijkt uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (*in casu* een terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het

Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een *Registration Card* (RC). Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt ten slotte duidelijk dat er zich enkel een probleem zou kunnen stellen voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 20-21).

Waar verzoeker erop wijst dat de verblijfsstatus in India van tijdelijke aard is en dat niet kan gegarandeerd worden dat deze zal blijven verlengd worden aangezien het een discretionaire bevoegdheid betreft van de Indiase autoriteiten blijkt uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *“dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Voor zover al kan worden aangenomen dat verzoeker beschouwd moet worden als een *“temporary refugee”*, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, kan uit de voormelde landeninformatie afgeleid worden dat er zich in de praktijk geen problemen voordoen met de verlenging van de RC's van de *“long term staying Tibetans”* en van de *“New Tibetan Arrivals”*. Aangezien er uit de landeninformatie niet blijkt dat er problemen rijzen voor Tibetanen die recent in India zijn toegekomen of in India geboren zijn na 1987, is het niet aannemelijk dat er voor verzoeker, die geboren is in India vóór 1987 en aangenomen kan worden dat hij zelfs *“temporary refugee”* is, dan wel problemen zouden zijn. Overigens blijkt uit de door verzoeker neergelegde kopie van zijn RC dat deze ondertussen tot 30 juni 2017 verlengd werd.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de

informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulement-principe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Het krantenartikel dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Voor wat betreft verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging ten aanzien van zijn herkomstland, China, kan bijgevolg worden besloten dat gelet op wat voorafgaat de bescherming die India aan verzoeker biedt voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken. Uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India blijkt afdoende dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan.

2.2.9. Met betrekking tot de feiten die de aanleiding vormden voor verzoekers vertrek uit India, stelde verzoeker los van het feit dat hij er niet over de nodige 'legale papieren' beschikte waarvoor wordt verwezen naar wat *supra* 2.2.8. is uiteengezet, dat hij India niet als zijn 'thuis' beschouwt (gehoorverslag, p. 16) en er steeds als vluchteling zal worden bekeken. Dit is uiteraard geen reden om in België de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Verder haalt verzoeker geen enkele overtuigende noch ernstige reden aan waaruit blijkt dat hij in India geen leven kan opbouwen. Hij beweert weliswaar dat hij bang is dat hij in 'India geen job zal krijgen', maar hij maakt niet aannemelijk dat hij geen toegang heeft tot de Indiase arbeidsmarkt. Ook het feit dat hij geen licentie zal krijgen om als fysiotherapeut te werken is slechts een blote bewering die verzoeker niet kan onderbouwen met concrete gegevens. Verder verwijst verzoeker naar de Indiase wetgeving die Tibetaans verplegend personeel verbiedt om nog langer hun job uit te oefenen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er zich enkel een probleem stelt bij het verplegend personeel dat hun diploma buiten India heeft behaald. Voor personen die over een geldig Indisch diploma beschikken zoals verzoeker, stelt er zich dus geen probleem (zie Landeninformatie, "Exile admin talks..."). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat Tibetanen wel degelijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Dat verzoeker in India minder zal verdienen dan in België en dat zijn loon misschien onvoldoende zal zijn om de medische kosten van zijn ouders te betalen, is een strikt economische overweging die geen verband houdt met één van de criteria van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.10. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER